

РЕШЕНИЕ

№ 2907

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря МАРИЯ Т. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20231110111255 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от (фирма) против (фирма), с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ за сумата в размер на 2817,89 лева, представляваща сбор от регресно вземане за заплатено застрахователно обезщетение в размер на 2802,89 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 23.05.2022 г. в гр. **** между лек автомобил марка ***** с рег. № ***** и лек автомобил марка *-*** с рег. № ****, и 15 лева начислени ликвидационни разноски по обработка на щета, ведно със законна лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исквата молба на 02.03.2023 г. до окончателно изплащане на вземането.

В исквата молба са изложени твърдения, че на 23.05.2022 г. в гр. ****, на кръстовището при ул. (адрес) възникнало пътнотранспортно произшествие между лек автомобил с марка ***** с рег. № ***** и лек автомобил марка *-*** с рег. № ****, за което бил съставен Двустранен констативен протокол за пътнотранспортно произшествие от водачите на участвалите в събитието моторни превозни средства. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че пътният инцидент възникнал вследствие на виновно поведение на водача на лек автомобил *-***, който предприел маневра „завой наляво“ без да прецени необходимата дистанция, съответно радиус на завиване, в резултат на което автомобилът навлязъл в лентата за насрещно движение и ударил спрелият и изчакващ на завоя лек автомобил *****. В исквата молба са изложени твърдения, че в резултат на произшествието са нанесени материални щети на застрахования при ищеца по Договор за имуществена застраховка „Каско“ лек автомобил марка *****. Представителят на страната поддържа, че след настъпване на вредоносното събитие при ищеца е образувана ликвидационна преписка по щета № 211209439. В исквата молба са изложени твърдения, че след извършен оглед е изготвен опис и оценка на щетите по увредения автомобил, като отстраняването на повредите е възложено на сервиз **** – ***** ЕАД. Представителят на дружеството поддържа, че за отстраняване на повредите била изплатена сумата в размер на 2802,89 лева и били направени ликвидационни разноски в размер на 15 лева. Процесуалният представител на страната твърди, че с плащане на застрахователно обезщетение ищецът се е суброгирал в правата на застрахования срещу ответното дружество, което било в правоотношение с виновния за настъпването на пътния инцидент водач по силата на

Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, поради което има регресно вземане към него за заплатеното застрахователно обезщетение и направените ликвидационни разходи. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът отправил до ответника покана за заплащане на дължимата сума, като ответното дружество не е изпълнило задължението си извънсъдебно. В подадената искова молба е формулирана претенция за присъждане на направените от ищцовото дружество съдебни разноски.

С подадения в срока по чл. 131 ГПК отговор не са оспорени поддържаните от ищеца твърдения, че към датата на процесното пътнотранспортно произшествие е съществувало застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Каско“ между (фирма) и собственика на лек автомобил с марка лек автомобил марка ***** с рег. № *****, по силата на което ищцовото дружество заплатило застрахователно обезщетение в размер на 2802,89 лева, че е съществувало застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между (фирма) и водача на лек автомобил марка *-*** с рег. № *****, както и, че ищецът отправил извънсъдебна регресна претенция, по която ответното дружество отказало плащане. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва описания в исковата молба механизъм на възникване на процесния пътен инцидент, като страната поддържа, че произшествието е реализирано изцяло вследствие на виновно поведение на водача на лек автомобил с марка *****“, а при условията на евентуалност е възникнало преимуществено в резултат на поведението на водача на застрахованото при ищеца моторно превозно средство, който в нарушение на чл. 20 от Закона за движение по пътищата при приближаване и преминаване на кръстовището не е съобразил скоростта на движение с атмосферните условия, със състоянието на пътя, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. В допълнение е отбелязано, че водачът на застрахования при ищеца автомобил е нарушил и правилото по чл. 47 ЗДвП, тъй като при приближаване към кръстовището не се е движил със скорост, позволяваща му да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство. В подадения отговор са изложени твърдения, че по данни на водача на лек автомобил марка *-*** същия се е движел по път с предимство и на кръстовище автомобил, идващ от път без предимство, е навлязъл в неговата лента. Предявеният иск е оспорен и по размер, като представителят на ответното дружество поддържа, че стойността на отремонтване на описаните щети не съответства на действителните стойности на авточасти и труд по средни пазарни цени към датата на произшествието. В допълнение е отбелязано, че застрахованият при ищеца автомобил към датата на инцидента е бил на повече от 14 години, поради което не е следвало да бъде отремонтван в официален сервиз на марката. По изложените съображения е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни, като в тежест на ищеца бъдат възложени сторените от ответното дружество съдебни разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

Предявен е иск за заплащане на сума, претендирана срещу ответника в качеството му на застраховател на лице, причинило увреждане на имущество на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът изпълнил своите задължения на застраховател по имуществена застраховка, поради което встъпил в правата на увреденото лице против носещия договорна отговорност въз основа на валидно възникнало застрахователно правоотношение с причинителя на увреждането.

Съгласно [чл. 411, ал. 1 КЗ](#), в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

Разпоредбата на чл. 412, ал. 1 КЗ урежда регресното право на застрахователя по имуществена застраховка да претендира платеното от третото лице, което е причинило повреда на застрахованата вещ или от неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахователят, който е платил обезщетение, встъпва в правата, които застрахованият има срещу третото лице или неговия застраховател.

Видно от законовата разпоредба предпоставките за предвидената суброгация са: наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на моторно превозно средство, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер, не по-голям от действителните вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказването на правопораждащите факти е в тежест на ищеца.

Страните не спорят, поради което със съставения по делото доклад е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че към датата на процесното пътнотранспортно произшествие е съществувало застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Каско“ между (фирма) и собственика на лек автомобил с марка лек автомобил марка ***** с рег. № *****, по силата на което ищцовото дружество заплатило застрахователно обезщетение в размер на 2802,89 лева, че е съществувало застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между (фирма) и водача на лек автомобил марка *-*** с рег. № *****, както и, че ищецът отправил извънсъдебна регресна претенция, по която ответното дружество отказало плащане.

Основният спорен по делото въпрос се поставя върху механизма на възникване процесното пътнотранспортно произшествие и по – конкретно по чия вина е настъпило събитието, респ. налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на увредения лек автомобил.

За установяване на механизма, по който е реализиран пътния инцидент по делото е представен двустранен констативен протокол съставен от водачите на участвалите в събитието моторни превозни средства. В колона „Обстоятелства“, при които е възникнало произшествието за лек автомобил *-*** е отбелязано – „при завиване на ляво“ „навлиза в лентата за насрещно движение“, а за ***** е посочено „при завиване на дясно“. Протоколът съдържа схема на събитието, съгласно която траекториите на двата автомобила се пресекли, както и описание на видимите щети по моторните превозни средства, които са в лявата част на всеки един от автомобилите.

По делото е представена попълнена от водача на автомобил ***** анкетна карта по щета, която съдържа следното описание на механизма на произшествието „автомобил А, идвайки от ул. *****, прави ляв завои, като навлиза в дясната лента на ул. ***** и се удря в предната част на автомобил В“, като вина за възникване на произшествието носи „автомобил В“. В анкетната карта е обективизирана схема на пътнотранспортното произшествие, изготвена от водача на застрахования при ищеца автомобил, съгласно която непосредствено преди съприкосновението между двете превозни средства „автомобил В“ бил в покой и е ударен от завиващия в посока ляво „автомобил А“. Следва да бъде отбелязано, че горната част на документа, съдържаща индивидуализация на участвалите в произшествието моторни превозни средства съдържа зачеркване в буквеното означение на автомобилите, което води до неяснота относно твърденията на водача за обстоятелства, при които е възникнал инцидента. Още повече, че към анкетната карта е представено и депозирано от водача на застрахования при ищеца автомобил искане за оценка на вреди, в което се сочи, че ***** е спрял на кръстовището и е изчакавал да се включи в движението по ул. ***** когато бил ударен от автомобил, който правел ляв завои.

Като писмено доказателство по делото е представено и уведомление за щета по застраховка „Каско +“ от водача на лек автомобил *-***, който съдържа следното описание на произшествието „*движех се по път с предимство и на кръстовище автомобил, идващ*

от път без предимство, навлезе в моята лента докато правеше десен завой и ме удари“.

По искане на страните съдът е допуснал събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на водачите на участвалите в инцидента автомобили, проведен по реда на чл. 25 ГПК. Свидетелят И. Н. / водач на процесния увреден автомобил/ сочи, че спряла на кръстовище в дясната лента по средата на пешеходна пътека когато друг автомобил, идващ от ул. **** направил ляв завой, навлязъл в лентата за движение на *****“, което довело до удар между двете моторни превозни средства. Свидетелят Н. П. / водач на лек автомобил *-***/ сочи, че управлявала моторното превозно средство по ул. **** и предприела маневра завой на ляво, като взела по-косо завоя и се ударила в изнесен напред автомобил *****“, който щял да завива в посока на дясно.

От приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза, което съдът цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, се установява, че по делото няма данни, от които да се определи къде точно е настъпил удара и е налице противоречие в показанията на водачите участвали в произшествието моторни превозни средства, като при съобразяване на изготвения непосредствено след произшествието протокол за ПТП произшествието е възникнало вследствие на поведение на водача на лек автомобил *-***, който предприел маневра завой наляво и навлязъл в лентата за движение на автомобил *****“. Вещото лице разяснява, че всички описани щети по процесния автомобил се намират в пряка причинно-следствена връзка с процесното произшествие, като стойността необходима за възстановяване на автомобила изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП възлиза на 3135,37 лева.

Съдът намира, че при съвкупен анализ на събраните по делото доказателства се налага извод, че процесното пътнотранспортно произшествие е възникнало по вина на водача на лек автомобил *-***, който предприемайки маневра завой наляво навлиза в лентата за насрещно движение, в резултат на което траекторията на управляваното от него моторно превозно средство се пресича с тази на застрахования при ищеца по застраховка „Каско“ ***** и възникнал удар, вследствие на който са възникнали описаните в двустранния протокол за ПТП щети. Съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за движение по пътищата при завиване на наляво за навлизане в път с двупосочно движение водачът на пътното превозно завива така, че да навлезе по възможно най-краткия път в дясната част на платното за движение, като съгласно чл. 16, ал. 1, т. 1 на пътно платно с двупосочно движение на водача на пътното превозно средство е забранено да навлиза в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне. Изрично в съставения непосредствено след произшествието двустранен протокол за ПТП водачът на лек автомобил *-*** е посочил, че е навлязъл в лентата за насрещно движение, където се е намирал автомобил *****“, а при разпита по реда на чл. 25 ГПК признава, че взел по-косо завоя. В допълнение вещото лице по приетата автотехническа експертиза разяснява, че при косо взимане на завоя обикновено се навлиза с лентата за насрещно движение. Съдът намира, че по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установява, че вина за настъпване на инцидента носи водача на процесния автомобил. В тази връзка следва да бъде обърнато внимание, че от изготвената от водачите схема на произшествието, обективирана в съставения непосредствено след инцидента двустранен протокол за ПТП, се установява, че автомобил *****“ е изчаквал на кръстовището за предприемане на маневра десен завой, но не е навлязъл в пътното платно. Вещото лице разяснява, че увреденият автомобил при удара е бил в спряло състояние, като от техническа гледна точка няма определено разстояние, на което следва автомобилът да спре пред кръстовището, за да не настъпи произшествие, като за да не настъпи удар между превозите средства е необходимо траекториите им на движение да не се пресекат. Съдът намира, че от ангажираните по делото доказателства се установява, че причина за „пресичане на траекториите“ на двете превозни средства е именно поведението на водача на лек автомобил *-***, който взимайки косо завоя е навлязъл в лентата за движение на автомобил *****“.

Съдът намира, че наведеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на увредения лек автомобил е неоснователно.

Обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като вината на последния не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал.2 ЗЗД. Съпричиняване, по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, е налице, когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т.е. когато приносът му в настъпването на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било противоправно, в частност – в нарушение на ЗДвП, и виновно – Решение № 79 от 06.07.2016 г. по т. д. № 1787/2015 г. на II т.о. на ВКС, Решение № 78/10.07.2014 г., по т. д. № 1982/2013 г. на I т. о. на ВКС, Решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35 /2009 год. II т.о. на ВКС, Решение № 58/29.04.2011 г. по т. д. № 623/2010 г. II т.о. на ВКС, Решение № 54/22.05.2012 г. по т. д. № 316/2011 г. на II т.о. на ВКС, Решение № 16/04.02.2014 г. по т. д. № 1858/2013 г. на I т.о. на ВКС и др. От значение за определяне наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото лице е съществуването на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпването на вредоносното събитие, доколкото намаляване обезщетението за вреди от деликт не може почива на предположения. Не всяко нарушение на уредените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на застрахователното обезщетение. За да е налице т. нар. „компенсация на вини”, следва противоправното поведение на увредения да е пряка и непосредствена (в необходимата причинно-следствена връзка) причина за настъпване на вредоносните последици. Когато съдът преценява дали има виновно поведение на водача и нарушаване разпоредби на ЗДвП /в случая на сочените от ответника разпоредби на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 50, ал. 1 ЗДвП/, винаги трябва да се изследва конкретната пътна обстановка, мястото на удара, както и поведението на водачите и възможността да възприемат дадено препятствие като опасност за движението, респ. дали е налице хипотеза на отнето предимство. Съдът намира, че в производството не са ангажирани доказателства водачът И. Н. при избиране на скоростта на движение да не се е съобразила с характера и интензивността на движението доколкото моторното превозно средство е било в покой към момента на реализиране на удара. Съдът намира, че липсват доказателства водачът на увредения лек автомобил да е отнел предимството на лек автомобил *-**** доколкото липсват категорични доказателства автомобил ***** да е навлязъл в пътното платно на ул. ****, а напротив в съставения непосредствено след инцидента двустранен констативен протокол за ПТП липсва отбелязване в обстоятелствената част като причина за настъпване на инцидента поведение на водача на увредения автомобил по т. 17 - „неспазване на знак за предимство или червена светлина“ и видно от изготвената от участниците схема увредения автомобил не е навлязъл на пътното платно на ул. ****.

Съгласно формирана непротиворечива съдебна практика при действието на отменения Кодекс на застраховането, която запазва своята актуалност и при действащата нормативна уредба, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства /в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО, Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/. Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя е равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на имуществото при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния

дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг.

От приетата автотехническа експертиза се установява, че стойността необходима за възстановяване на увредения автомобил изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП възлиза на 3135,37 лева, поради което предявеният иск за сумата в размер на 2817,89 левасе явява изцяло основателен.

С оглед изхода от спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъде възложено да заплати направените от ищцовото дружество съдебни разноски в размер общо на 562,71 лева, от които 112,71 лева внесена държавна такса за разглеждане на спора, 50 лева внесен депозит за разпит на свидетел, 300 лева внесен депозит за изслушване на автотехническа експертиза и 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), да заплати на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), на основание чл. 411, ал. 1 КЗ, сумата в размер на 2817,89 лева, представляваща сбор от регресно вземане за заплатено застрахователно обезщетение в размер на 2802,89 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 23.05.2022 г. в гр. **** между лек автомобил марка ***** с рег. № **** и лек автомобил марка *-*** с рег. № ****, и 15 лева начислени ликвидационни разноски по обработка на щета, ведно със законна лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исковата молба на 02.03.2023 г. до окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), да заплати на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 562,71 лева, представляваща сторени съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____